

Więc gdy ich spostrzegła,
na ganek wybiegła
I widział ją każdy, i minął.
Więc poszła za nimi i usta drżącymi
Spytała:
Dziewczyna -
Czy zginął?"
Wojak -
"Ha, zginął!"
Narrator -

I w smutku usiadła, i więdła, i bladła,
I wierną mu była rok drugi;
Aż oto wieczorem tłum stanął przed dworem,
Książęce to swaty i sługi,

I w cichej jej chatce
skłonili się matce
I rzekli:
Słudzy -
"On pan nasz bogaty,
Twe dziecię pieszczone
chcąc pojąć za żonę,
śle dla niej klejnoty i szaty".

Narrator -
I stało się w końcu,
że raz przy miesiącu,
Obwiana róż leśnym zapachem,
Do ciemnej świetlicy starej czarownicy
Panienka wstąpiła ze strachem.

I rzekła:
...Dziewczyna -
"O stara! Bóg ze mną i wiara,
Wszak próżne tży moje przed Bogiem,
Mnie matka chce zgubić i chce mnie zaślubić
Nie z moim, lecz z i n n y m,
więc z w r o g i e m!

A mój już nieżywy, on teraz senliwy
W bezkresnym marzeniu spoczywa
I nieraz wśród ciszy, gdy płacz mój usłyszysz,
To zadrży i z trumny się zrywa.
Bo mówił, że ptakiem swym czarnym rumakiem
Na głos mój przyleci w noc ciemną,
A ja mu bez lęku usiądę na łęku
I wróci do grobu już ze mną.

Więc, stara, co żywo snuj czarów przedziwo,
Bo dzień już wyznaczon dom ślubów,
Lecz wprzód się zastanów, czy w imię szatanów,
Czy zwołać go w imię cherubów".

Narrator -
A stara po głowie coś szuka, nim powie:
...Czarownica -
"Nie pierwsza to dla mnie, nie pierwsza...
Jak, czym się uprzedzie, dość, że płótno będzie,
O moja panienko najszczęśliwsza".
Narrator -